

Lázár Balázs
(1975, Szolnok) költő,
színművész, Budapesten él,
Bella István-díjas

Lázár Balázs

A vihar szeme

Bella István emlékére

Áll a világvégi vihar közepén az
„emberiség-köldök-kölönc”: a költő.
Körötte kavargó, omlik a világ,
de a ciklon mélyén, a száraz szemben,
csökkenő léleknyomású csendben,
a szóörvényből mozdulatlan alakot ölt ő,
s jelenléten túli jelentésére vár.
Miért ez a soha meg nem fogalmazhatóság?
Ez az önmagától mért zuhogó távolság?
Ez az állandósult eksztatikus hiány,
míg ott remeg a mindenség egy imán?
Eltölti a pusztulás előtti gyönyör és áhítat.
Az élet mint folyton újakezdett átirat...
Zúg a hurrikán, s záródik hatalmas szeme,
beteljesül, ami történhet eleve:
nincs már sok hátra, s könnyűvé lesz a lét,
szétszabdálja a huszonegyedik századi szél.
Akkor eszébe jut egy megváltónak hitt gondolat,
s a tudat peremén elképzeli szárnyas kerubokat.
Verssort lüktet a földben is,
ahogy bomlik az emberi test,
atomok boldog rácsütete:
egyszeri, s mégis tökéletes.